

Bemærkning, som jeg vil gøre, og det er den, at det Forslag, der nu foreligger, synes mig at have et særdeles Fortrin, og det er, at det omhandler en større Sum end det gamle, saakaldte Reedtz-Thott'ske Forslag. Dette, at vi ere komme nogle Millioner højere op, forekommer mig at være en ligefrem Gevinst. Naar man sætter et saa stort Apparat i Bevægelse, er det virkelig kedeligt, at der kommer saa grumme lidt ud af det. Det er som da Bjerget skulde føde og kun fødte en Mus. Jeg vil meget godt tro, at havde vi faaet en Skattelov i den forrige Skikkelse, hvor det kun drejede sig om 5—6 Mill. Kr., vilde Indtrykket ude i Befolkningen have været Skuffelse, naar de først indsaa, at det var saa lidt. Jeg ser ikke rettere, end at det er en Fordel, naar vi skulle omlægge Skatterne, at vi have en større Sum at fordele, og jeg kan heller ikke skønne, at Flertallet i denne Sal nogen Sinde tidligere har givet til Kende, at det var imod en større Sum. Hvis jeg husker rigtigt, har selve Flertallet under de Forhandlinger, der tidligere ere førte om det Reedtz-Thott'ske Forslag, selv foreslaaet at gaa noget højere op. Der er et gammelt Forslag, der i sin Tid gik ud paa at lægge til med 1 Kr. pr. Individ, og det Indtryk, jeg har faaet ved at deltage i Udvalgsforhandlingerne tidligere, har egentlig ikke været, at man har gjort Modstand mod en Forhøjelse. Det har været ganske andre Principper, som have begrundet Modstanden. Mig forekommer det, at naar vi skulle gaa ind paa en Formue- og Indtægtsskat, som naturligvis aldrig er en Behagelighed — Formue- og Indtægtsskatten er et nødvendigt Onde — men, naar vi skulle have den, lad os saa faa noget klækkeligt ind, og den Skat, som her foreslaas af 1—2½ pCt. for Indtægt og 50 Ø. paa Formuen, er jo virkelig ikke noget, man behøver at ængste sig overmaade meget for. Men det, vi vinde ved dette Forslag, er, at det dog bliver noget, der kan mærkes. Vi kunne naturligvis ikke helbrede det danske Landbrug for de store Vanskeligheder, det virker under, men jo større Summer vi komme til at omlægge, desto mindre vil Skuffelsen blive. For mig staar det derfor saaledes, at dette Forslag er en forbedret Udgave af det gamle Reedtz-Thott'ske.

Stilling: Jeg skal kun til det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jørgensen-Gandløse) sige, at den Paastand, at Højres Ledelse har tilsidesat Landbrugets be-

rettigede Interesser, skylder han Bevis for. Jeg kender intet Tilfælde, hvor det har fundet Sted. I Højres Ledelse sidder der fremragende Landmænd, og det skulde være underligt, om de vilde være med til at vanrøgte Landbrugets Tarv. Jeg tror nok, at Afgørelser i den Retning altid have fundet Sted uden Hensyn til Partiinteresser.

la Cour: Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) mente, at jeg havde sagt, at Formueskatten falder tungt. Ja, ganske vist falder en Skat tungt, naar jeg har en lille Formue, og det er noget, Kommissionen har anerkendt, idet den har taget de smaa Formuer helt bort. Men at den danske Landmand, som arbejder med en lille Formue, med Ro skulde kunne svare en Skat, samtidig med at Rigmanden — det var ham, jeg nævnede — havde et kostbart Møbement, kostbare Smykker og anden Komfort, som han var fri for at svare Skat af, det, synes jeg, er urimeligt, og der staar jo i Kommissionsforslaget, at ingen Skat maa lægges paa Møbler, Smykker og den Slags Ting. Naar det ærede Medlem finder, at det er en genial Tanke at opkræve en Formueskat af 0,5 pro mille og føre de 0,4 tilbage til Kommunerne, synes jeg, at det er at gaa over Aaen efter Vand. Af hvad Grund skulle vi i en Kommune have Ulejlighed med at indkræve en Formueskat af 0,5 pro mille og saa tilbage til samme Kommune føre 0,4 pro mille? Er der formuende Mænd i Kommunen, har den aldeles intet godt af hele denne Transaktion; er det mindre bemidlede Folk, der bo i Kommunen, kan Kommunen muligvis faa en Indtægt. Men i det hele taget, naar vi lægge en Skat paa Indtægten, af hvad Grund skulle vi saa lægge Skat paa Formuen? Jeg mener nemlig, at Indtægten er uhyre meget afhængig af Formuen. Dersom vi have to Mænd med lige gode Gaarde, af hvilke den ene forstaar at faa 4,000 Kr. ud af sin Gaard, den anden kun 2,000 Kr., saa komme de jo til at svare i Forhold til deres Indtægt; men skulle de svare i Forhold til deres Formue, bliver han straffet, der har de daarlige Evner til at faa noget ud af sin Formue. Jeg kan ikke se, at Formueskatten er andet end at lægge en større Skat paa den, der har de mindre gode Evner. Ville vi komme en Kommune til Hjælp, hvor der er en hel Del Folk, der sidde stærkt forgældede, synes jeg, at i Stedet for at indkræve en Formueskat af 0,5 pro mille og føre over til Kommunerne 0,4 pro mille, altsaa ogsaa